

SONSUZA KADAR BİRLİKTE

Yalnız olmak istemeyen sihirbazın hikâyesi

Michael Laitman

Neden yaşı insanların en iyi efsane anlatıcıları olduklarını biliyor musunuz?
Çünkü efsane, yeryüzündeki en akıllıca şeydir!
Dünyadaki her şey değişir, ama gerçek efsaneler her zaman kalır.

Efsaneler, o kadar bilgelikle doludur ki, bir kişinin onları anlatması için,
diğer insanların farkına varmadığı şeyleri görmesi gerekir.
O kadar bilgeliği kazanmak ise,
uzun, çok uzun zaman alır.
Bu yüzden, yaşı insanlar çoğunlukla,
efsaneleri herkesten daha iyi anlatırlar!

En yüce, en eski sihirli kitap,
Zohar Kitabı'nda
yazıldığı gibi,
“Yaşı bir kişi,
bilgelik kazanmış olandır.”

Çocuklar, efsaneleri dinlemeyi severler,
çünkü hayal güçleri onları harikulade, yeni düşüncelere
ve gerçeklere doğru açabilir.
Bazen, bu düşünceleri efsanelerde duymasalar,
onlardan haberleri dahi olmayabilir.

Başkalarının göremediklerini
görmeye devam ederek büyüyen çocuklar,
giderek daha fazla bilgelik kazanırlar.

Böylesi kişiler, yetişkin olsalar bile,
her zaman çocuk olarak, “bilge çocuklar” olarak kalırlar.
Zohar Kitabı’nın bizlere öğrettiği budur.

Bir zamanlar,
şefkatli, cömert
ve iyi kalpli,
yüce bir sihirbaz varmış.

Fakat bu sihirbaz,
çocuk masallarındaki diğer tüm
iyi sihirbazlardan farklı olarak,
o kadar şefkatliymiş ki,
iyiliğini paylaşacağı birisinin
özlemini çekiyormuş...

Seveceđi veya özen göstereceđi
hiç kimsesi yokmuş;
beraber oynayacağı,
beraber olacağı
ya da hakkında düşüneneği hiç kimse.

Üstelik
onu tanıyacak ve ona özen gösterecek
birini de özlüyormuş...

...çünkü yalnız olmak çok üzücüdür.

Peki, sihirbaz ne yaptı?

Kendi kendine düşündü:
“Biliyorum! Minik ama çok güzel
bir çakıl taşı yapacağım.
Onu şefkatle tutacağım, okşayacağım
ve her zaman yanımda olduğunu hissedeceğim.
Böylece, çakıl taşı ve ben
birlikte olacağız, çünkü...

yalnız olmak çok üzücüdür.”

Sihirbaz, sihirli değneğini salladı ve ŞAK!

güzel küçük bir çakıl taşı, iyi kalpli sihirbazın elinde duruyordu.

Sihirbaz, pürüzsüz küçük çakıl taşını okşadı
ve onu ılık avcunda, sevgiyle sardı.
Ona sevgiyle konuştu,
fakat taş cevap vermedi.
Sihirbazın elinde, öylece
hareketsiz ve sessiz durdu.

En kötüsü de, sihirbazın sevgisine
karşılık vermedi.

Sihirbaz, çakıl taşına ne yaparsa yapsın,
taş onunla dost olmuyordu,
ne de herhangi bir tepki gösteriyordu.

“İyi kalpli bir sihirbaza böyle mi davranılır?
Nasıl oluyor da bu sevimli görünen çakıl taşı cevap vermiyor?
Acaba bir sorunu mu var?
Daha fazla mı çakıl taşı yapmalıyım?
Acaba onlar daha dostça davranıp,
dostluğuma karşılık verirler mi? ” diye düşündü sihirbaz.

Böylece sihirbaz, daha fazla çakıl taşı,
sonra da daha büyük taşlar yaptı:
kayalar, tepeler, dağlar, Dünya
ve hatta tüm evren.

Fakat hepsi ilk çakıl taşına benziyordu:
hareket etmiyorlar, konuşmuyorlar
ve tek bir tepki bile vermiyorlardı.

Sihirbaz, bir kez daha, yalnız olmanın
ne kadar üzücü olduğunu hissetti.

Üzüntü içinde düşündü,

“Belki onların yerine bir bitki mi yapmalıyım?
Evet, çok güzel bir çiçek!

Onu sulayacağım, ona bolca taze hava vereceğim,
üzerine ılık güneş ışınlarını yollayacağım
ve ona hoş bir müzik çalacağım.

Bitki çok mutlu olacak
ve sonra ikimiz de mutlu olacağız çünkü...

yalnız olmak çok üzücüdür.”

İyi kalpli sihirbaz, sihirli değneğini tekrar salladı ve ŞAK!

güzel küçük bir çiçek, tam sandalyesinin yanında belirdi. Gül gibi kırmızı taç yapraklarıyla ve uzun, zarif gövde yapraklarıyla çiçek, tıpkı hayal ettiği gibi görünüyordu.

Sihirbaz, o kadar heyecanlanmıştı ki, çiçeğin etrafında hoplayıp zıplamaya başladı ve bildiği en neşeli şarkıları söyledi. Fakat bitki onunla dans etmiyordu, şarkı da söylemiyordu. Tek yaptığı, sihirbaz onu suladığında büyümek, sulamadığında büzülerek kurumaktı.

Bu durum, dostu çiçeğe kalbini ve ruhunu vermek isteyen, o kadar iyi yürekli sihirbaz için hiç de yeterli değildi.

Sihirbaz tekrar düşündü,
“İyi kalpli bir sihirbaza böyle mi davranılır?
Nasıl oluyor da bu güzel küçük çiçek cevap vermiyor?
Daha fazla mı çiçek yapmalıyım?
Acaba onlar dostluğuma karşılık verirler mi?”

Böylece, sihirbaz tüm bitki türlerini yaptı:

kırmızı, sarı ve mavi çiçeklerle
halı gibi kaplanmış çayırlar,
korular ve ormanlar, geniş savanalar
ve çok sık ağaçlı vahşi ormanlar.
Fakat ne tür bitki yaparsa yapsın,
hepsi tıpkı ilk çiçek gibi davrandı.

Bir kez daha, iyi kalpli sihirbaz
yalnız ve üzgündü.

Bu durumun,
özel bir hareket gerektirdiğini
fark eden sihirbaz,
sihirli düşünme kayasının üzerine oturdu.

Düşündü, düşündü
ve biraz daha düşündü,
aklına harika bir fikir gelene kadar:

“Biliyorum,” dedi yüksek sesle,
“Bir hayvan yapacağım!
Fakat... ne cins bir hayvan?”

Belki bir köpek?

Evet, bir köpek!
Her zaman benimle olacak, sevimli
küçük bir köpek yavrusu yapacağım.

Onu yürüyüşlere çıkaracağım,
onunla oynayacağım
ve şatoma geri döndüğümde,
köpek beni karşılamak için
neşeyle zıplayacak
ve kuyruğunu sallayacak.”

“Evet!” diye sihirbaz
kendi kendine gülümsedi.
“Köpek ve ben birlikte
çok mutlu olacağız...”

çünkü yalnız olmak
çok üzücüdür.”

Sihirbaz, umutla sihirli değneğini salladı ve ŞAK!

sevimli küçük bir
köpek yavrusu,
tıpkı hayal ettiği gibi,
ellerinde duruyordu.

İyi kalpli sihirbaz çok sevinmişti; köpeği besledi,
kucakladı ve yumuşak, kıvrıkcık tüylerini okşadı.
Onu yürüyüşlere götürdü. Ona köpük banyoları bile yaptırdı.
Tabii ki köpek yavrusu, o zamana kadar en çok şımartılan yavru olmuştu.

Fakat bir süre sonra, sihirbaz fark etti ki,
bir köpeğin sevgisi, onun istediği türden bir sevgi değildi.
Köpek, sadece sahibinin yanında oturmak ve ona itaat etmek ister.

O kadar neşeyle oynayan ve sihirbazı gittiği her yere takip eden
bu sevimli küçük köpek yavrusu bile, sihirbazın ona vermek istediği
tüm iyi kalpliliğe karşılık veremiyordu.
Bunu gören sihirbaz, çok üzüldü.

Bir köpeğin,
tam onun aradığı türden
bir dost olamayacağını fark etti.

Sihirbazın onun için yaptığı şeyleri,
ona nasıl özen gösterdiğini
ve onun için hazırladığı yemek
ve oyunlarla nasıl uğraştığını,
köpek anlayamıyordu.

Tüm bunları
takdir edemiyordu.
Sihirbazın gerçekten
ihtiyacını duyduğu şey ise,
onun şefkatini ve iyi kalbini
takdir edecek bir dosttu.

Sihirbaz, çakıl taşı ve çiçekle olduğu gibi,
birçok başka tür hayvan yaptı:
böcekler, balıklar, yılanlar, maymunlar, kuşlar ve ayılar.
Yine de, tek bir hayvan bile onu anlayamadı
ve onun aradığı dost olamadı.

Sihirbaz, yine üzgündü
ve çok yalnızdı.

Bir kez daha, ne yapacağını belirlemek üzere
düşünme kayasına döndü.

Düşündü, düşündü

ve gerçekten zorlayarak düşündü.

Bu sefer aklına, tamamıyla çözümlenmiş, bütün bir plan gelmişti:
sihirbazın onu aradığı kadar sihirbazı arayacak
ve sihirbazın onu bulmak istediği kadar
sihirbazı bulmak isteyecek biri, gerçek dost olmalıydı.

Bunu fark eden sihirbaz,
biraz daha düşündükten sonra,
kendi kendine dedi ki:
“Dost, bana benzeyen,
benim yaptığımı yapan
ve benim sevdiğim gibi seven biri olmalı.
Beni ancak bu şekilde gerçekten anlayabilir.

Fakat bana benzemesi için,
ona ne verdiđimi anlaması
ve takdir etmesi gerekecek.
Böylece, sevgime karşılık verebilir
ve onun için yapacağım şeyleri,
benim için yapabilir.

Sonra, ikimiz de mutlu oluruz.”

Üç gün, üç gece,
sihirbaz sihirli kayasının üzerinde oturdu
ve bir sonraki yaratımı hakkında düşündü.

Sonunda, çok zekice bir fikir buldu!

“Neden bir insan yaratmıyorum?

Evet, ne muhteşem bir fikir!

O, benim gerçek dostum olabilir!

Tıpkı bana benzeyebilir!

Eğer onu tam olarak doğru yaparsam,
benim sevdiğim şeyi sevecek
ve ona vereceğim şeyi takdir edecek.
Sadece, bir parça yardıma ihtiyacı olacak
ve sonra çok mutlu olacağız
çünkü asla yalnız kalmayacağız.”

Fakat sihirbaz biliyordu ki,
mutlu olmak için,
dostunun öncelikle,
yalnız ve dostsuz kalmanın
neye benzediğini hissetmesi
gerekliyordu.
Aslında,
sihirbazın dostluğunun olmaması
neye benziyordu;
onu hissetmeliydi.

Sihirbaz, kalbinde yeni bir umutla,
sihirli değneğini dördüncü
ve son kez salladı ve ŞAK!

Fakat bu sefer, iki şey oldu:
insan yaratılmıştı, ama
çok uzak bir yerde
yaratılmıştı.
O yer, o kadar uzaktaydı ki,
insanın sihirbazdan haberi bile yoktu.
Dağları, yıldızları, ağaçları,
çiçekleri, balıkları ve
hayvanları görüyordu,
ama onları yaratanın,
sihirbaz olduğunu bilmiyordu.
Sihirbaz diye birinin olduğunu
bile bilmiyordu!

Fakat sihirbaz orada durmadı.
Yeni dostu insan
kendi kendine eğlensin diye,
bilgisayar, futbol, basketbol
ve türlü oyunlar yaptı.
Ancak tüm bu süre içinde,
sihirbaz hâlâ yalnız ve çok üzgündü
çünkü dostunun ondan haberi yoktu.

İnsan, onu yaratan, onu seven
ve onu bekleyen bir sihirbazın
olduğunu bilmiyordu.
Sihirbazın, “Gel, katıl bana,
birlikte mutlu olabiliriz,
çünkü yalnız olmak gerçekten çok üzücüdür,”
diye fısıldadığını da bilmiyordu.

Fakat sihirbazdan haberi olmayan
ve bilgisayarı, futbolu ve yapacak
her türlü eğlenceli şeyi olan biri,
nasıl birdenbire sihirbazı
bulmak isteyebilirdi?
Hatta nasıl olur da böyle biri, sihirbazı
tanımak ve sevmek isteyebilirdi?
Böyle biri, sihirbazın gerçek dostu olup,
ona diyebilir miydi,

“Gel, benim iyi kalpli sihirbazım,
hadi birlikte ve mutlu olalım,
çünkü yalnız olmanın ne kadar üzücü
olduğunu biliyorum” ?

İnsan, sadece etrafında
gördüğünü biliyordu.
Başkalarının sahip olduğu
şeylere sahip olmak,
başkalarının yaptığı şeyleri
yapmak ve başkalarının konuştuğu
şeyler hakkında konuşmak istiyordu.
Orada bir yerlerde,
yalnız olduğu için üzülen,
iyi kalpli bir sihirbazın
olduğunu bilmiyordu.

Tabii ki, bizim sihirbazımız
akıllı bir sihirbazdır;
aklında bir plan vardı.
Aslında, bu plan öteden beri aklındaydı.
Sadece, onu gerçekleştirmek için
doğru zamanı bekliyordu.

Ve güneşli bir gün,
doğru zaman geldi:
sihirbaz dostundan çok uzakta durdu
ve tam dostunun kalbine doğru
çok usulca fısıldadı: ŞAK!

Sihirli değneğiyle
onun kalbine dokundu, ŞAK!
Ve bir kez daha... ŞAK!

Bir ses, insanın kalbinde
sesleniyordu.

Sihirbaz sihirli değneğiyle
bir kez daha “Şak”ladığında,
insan düşünmeye başlamıştı,
“Hah, işte bir sihirbaz!
Hımmm... çok ilginç,
neye benzediğini merak ediyorum.”

Birdenbire insan, belki hayatım bir sihirbaz
olmadan o kadar da eğlenceli değildi
diye düşünmeye başladı. Aslında,
sihirbazla birlikte çok daha mutlu olacaktı.

ŞAK!

Derken, sihirbaz tekrar “Şak”ladı
ve insan birdenbire, çok uzaklarda bir yerlerde, bir diyar olduğunu hissetti.
İşte o diyarda, hazinelerle dolu bir kule vardı.
O kulede, bilge ve şefkatli bir sihirbaz oturuyor,
sadece insanın gelmesini bekliyordu.
“Merhaba, dost, seni bekliyorum; birlikte mutlu olacağız,
yalnızken ise üzgün,” diye fısıldıyordu.

Fakat insan, içinde kule olan bu diyarı nerede bulacağını bilmiyordu.
Onu hangi tarafta arayacağını bile bilmiyordu.
İnsan, üzüntü ve şaşkınlık içinde düşündü,

“Sihirbazla nasıl tanışırım?”

Ve bu süre içinde, sihirli değneğin
o yumuşak dokunuşu,
kalbine hafifçe vuruyordu:
ŞAK! ŞAK!

Uyuyamıyor,
yemek yiyemiyor
ve zihninde o yüksek kuleyi
hayal etmeden duramıyordu.

Bir şeyi gerçekten
zorla aradığınız
fakat bulamadığınız zaman
olan şey budur.
Yalnız olmak sizi çok üzebilir.

İnsanın sihirbaz kadar
bilge, onun kadar güçlü
ve iyi kalpli olması için,
sihirbazın, kendi yapabildiği
harikaları, nasıl yapacağını
insana öğretmesi gerekiyordu.

Fakat bunun için bir “Şak!”
yeterli değildi.
Bu, insanın kendi başına
yapması gereken bir şeydi.

Sihirbaz, insana yardım etmek için,
onu yavaşça ve gizlice,
Zohar Kitabı diye bilinen,
eski sihirli kitaba yöneltti.
Bu kitap insana,
o uzak diyardaki
yüksek kuleye giden yolu öğretti.

İnsan, kitaptaki talimatları takip ederek,
dostu sihirbazla tanışmak üzere
alelacele ona koştu.
“Merhaba!
Seninle olmaya geldim;
birlikte mutlu olacağımızı biliyorum,”
demek istiyordu sihirbaza.

Fakat insan kuleye vardığında,
kulenin tüm çevresinde,
korku saçan muhafızların kuşattığı,
yüksek bir duvar olduğunu keşfetti.
Kuleye yaklaşmaya çalıştığında,
her seferinde muhafızlar onu uzağa ittiler.
Bırakın sihirbazla birlikte olmayı,
onunla tanışmasına bile izin vermiyorlardı.

İnsan daha fazla ısrar ettikçe,
muhafızlar daha şiddetli ve sert olmuşlardı.
Hiç merhametleri yoktu.

İnsan, ümitsizlik içindeydi.
Sevgili dostu, sihirbaz,
kulede saklanıyordu,
kapılar kilitliydi, duvar yüksekti
ve alçak muhafızlar onu devamlı
uzağa itiyorlardı.
Kimse kuleye giremiyor
ve kimse kuleden ayrılamıyordu.

İnsan düşündü,
“Ne yapacağım?
Eğer birlikte olamazsak,
sonrasında nasıl mutlu olacağız?”

Fakat vazgeçmek üzere olduğunda,
her seferinde kalbinde hafif bir ŞAK
hissediordu.

Böylece, tekrar umutlanıyor,
muhafızları ve koca duvarı
geçecek bir yol arıyordu.

Eğer güçsüzleşip,
kalbinde hiç “Şak!” kalmazsa da,
ağlayarak sihirbaza sesleniyordu,
“Niye beni boş yere çağırıyorsun?

Neredesin?
Yalnız olduğumu
göremiyor musun?”

Ancak, eğer bir kişi sabırlıysa
ve onu engelleyen muhafızlara dayanırsa,
daha güçlü, daha cesur ve daha bilge olur.
Giderek güçsüzleşmek yerine,
sadece bir sihirbazın yapabileceği gibi,
kendi sihrini, kendi harikalarını yapmayı öğrenir.
İşte, insanın yaptığı da buydu.

Sonunda, bütün bu
olanlardan sonra,
insanın dostu sihirbazla
olmaktan daha çok
istediği hiçbir şey kalmamıştı.
Artık tek isteği,
dostunu görmektir,
çünkü hâlâ yalnızdı.

Tam, fazladan tek bir dakika bile yalnız olmaya dayanamayacağını hissettiği anda, kulenin kapıları birdenbire açıldı. İyi kalpli ve şefkatli dostu, yüce sihirbaz, onu karşılamaya geldi ve dedi ki, “Gel, birlikte olalım, çünkü yalnız olmak çok üzücüdür.”

İşte o günden beri, sonsuza kadar birlikte, dostların en iyisi oldular. Dostluklarının sevincinden daha büyük bir sevinç yoktur.

Sevgilerinin harikası sonsuzdur;
sonsuza kadar, daima yaşar.
Artık birlikte olmaktan o kadar mutludurlar ki,
yalnız olmanın nasıl üzücü olduğunu,
ara sıra bile olsa, hatırlamazlar.

Yani, eğer bir gün siz de kalbinizin derinlerinde,
hafif bir “Şak!” hissederseniz, bilin ki,
şefkatli ve bilge bir sihirbaz size sesleniyor,
çünkü sizin dostunuz olmak istiyor.

Ne de olsa, yalnız olmak çok üzücü olabilir.

SON!

BNEI BARUCH İLE İLETİŞİM İÇİN

1057 Steeles Avenue West, Suite 532
Toronto, ON, M2R 3X1
Canada

194 Quentin Rd, 2nd flor
Brooklyn, New York, 11223
USA

E-mail: info@kabbalah.info
Web site: www.kabbalah.info